

ПЪРВИ УРОКЪ НА ЗАКРИТО

ПИСМО ОТЪ ПАТИЛАНЧА ДАНЧА ДО СМЪХУРКА

Драги ми Смъхуро,

Както бѣхъ ти писалъ, нашиятъ бай Гого, школскиятъ прислужникъ, патиланецъ стана. Лесно се придума, да ни дава мѣсто за зимни уроци въ училищна стая. Сега ще разкажа, какъ почна и мина урокътъ ни първи, даденъ на закрито.

Единъ день азъ свикахъ моята дружина.

— Патиланци вѣрни! — викнахъ шеговито. — Ние сме юнаци съ сърдца безстрашни. Поне за такива хората ни знаятъ. Въ смѣтката не влизатъ страховете домашни. Нека да покажемъ нагледно предъ всички, какъ трѣбва да свикватъ малки и голѣми да бждатъ юначни. Въ училище утре ще обясня съ думи, какво нѣщо значи патиланска храбростъ. И посрѣдъ урока ще се вмъкне мечка... Ще скочи, ще ревне... И тогазъ ще видимъ храбростта на всички колко пари струва...

— Патиланчо Данчо, стига се шегува! — обади се Дана. — За какво ни имашъ? Да не си завждилъ цѣлъ оборъ съ сърдечки, та щомъ ти потрѣбватъ отъ тамъ да си взимашъ?

— Не сърди се, Дано! Ако нѣмамъ мечки, имамъ мечка ко-

жа, що постилатъ вкѣщи. Патиланча Ганча вѣвъ нея ще сложа. Цѣлъ ще го покрия. После той си знае: ще рипне, ще ревне като медуна съ сѣщи! Ще видимъ тогава срещу тозъ звѣръ страшенъ кой ще да утрае.

— Живъ да си, бе Данчо! — ухили се Ганчо. — Виждамъ, че разбирашъ, какво азъ умѣя. Мале, като ревна — и сграда, и хора ще да разлюлъя!

Патиланчо Панчо тука го пресѣче:

— Абе бате Данчо, не може ли нѣкакъ азъ да съмъ пѣкъ мече? По-смѣшно ще стане!

— И безъ тебъ ще мине, мъничко човѣче!

Панчо се навжси и съ закачна рече:

— Мъничко ли? Чакай! Ще ме разберете!

Това бѣше въ петъкъ. Въ сѣбота следъ обѣдъ подиръ часоветъ, моятъ урокъ почна:

— Трѣбва да се помни, слушатели драги, че безъ храбростъ мъжка на тозъ свѣтъ не може! Който вѣвъ сърдце си юначество нѣма, не е патиланецъ. Срамъ голѣмъ томува, който се страхува...

Тогава съ ревъ страшенъ